



י"ד ושם



המשרד לאזרחים ותיקים

"לדורות"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: רוט	שם פרטי: שלמה
---------------	---------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: רוט		בלועזית Roth		שם נעורים:	
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: שלמה		בלועזית Shlomo		מין: ז	תאריך לידה: 28/1/1923
מקום לידה (ישוב, מחוז): אורדיה		בלועזית Ordia		ארץ לידה: טרנסילבניה - רומניה	
שם פרטי של האב: יצחק		שם פרטי ושם נעורים של האם: מרים דוידסון			
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):		שם נעורים של האישה:			
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה (ישוב, מחוז): דיזה		בלועזית Deyeva		ארץ המגורים: טרנסילבניה - רומניה	
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: בוגר גימנסיה		מקצוע לפני המלחמה: עובד בחנות		חבר בארגון או בתנועה: גורדוניה	
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): מחנות עבודה					
האם היית בגטאות? אילו ומתי?					
האם היית במחנות? אילו ומתי? מחנות עבודה-סוראיה במולדובה, טואגה במולדובה					
מקום השחרור: _____					
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה? קפריסין		לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? לדיזה בטרנסילבניה			
מקומות/מחנות בדרך לארץ:		שנת העליה: 1946		שם האנייה: פאן יורק (אם עלה בדרך הים)	

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): נא לכתוב בגוף ראשון

נולדתי באורדיאה בטרנסילבניה ב-1923. למדתי שם בגמנסיה יהודית אורתודוקסית - GEO. עברנו לדיוה ב-1935 כי אבא קנה שם חנות, בדיוה הכניסו אותי ללמוד לבר מצוה – הייתי בן 12.5 ש'. אמרתי לאבא שלא אמשיך ללמוד אלא אעבוד אתו בחנות. היתה חנות קונפקציה ועבדתי עם אבא עד גיל 18.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביונדראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אוווקאציה למרכז ברית המועצות):

בשנת 1941 היתה אווקאציה. אותי לקחו לעבודה בסלילת כבישים במחנה צבאי. עבדתי על הבריכים כרצף. דיוה היתה בירת המחוז ולכן פינו את היהודים מרחבי המחוז לעיר שלנו. כל משפחה השיגה איך שהוא מקום מגורים בעיר. את החנות של אבא לקחו ממנו והחתימו אותו ככיכול הוא מוכר את החנות לאיזה כומר. אותי לקחו ללמד אותו את המקצוע. אחר כך שלחו אותי למולדובה למחנה עבודה סוראיה, שם בנינו קירות ליד הנהר נגד שטפונות. הייתי שם עד שנת 1943. ישנו בביתן-ברקה. 200 בחורים עם פשפשים וכינים. לבשנו את הבגדים הפרטיים שלנו. היו מזרונים ודרגשים בשלוש קומות. היה קר בחורף. היו אנשים שלא היה להם מה ללבוש כדי להתחמם והם התכסו בשמיכות שהיו כבדות מהכינים שבהן. אוכל נתנו לנו-לחם עם חול ולפעמים מרק דלוח. אני קבלתי חבילות מזון מהבית. שם פעם ראשונה שאכלתי בשר חזיר. לאלה שהיה בידם כסף היו קופצים לכפר וקונים אוכל מהאיכרים. לי היה זהב שאבא קנה ונתן לי. הייתי מחליף את הזהב בכסף. אחרי כשנה העבירו אותנו לבסיס שם בנינו עמודי בטון. הצבא הרומני בנה עבור הצבא הגרמני עמודים של 400 ק"ג. העלנו את העמודים לרכבת שלקחה אותם לכוון רוסיה. עמודים אלה נקראו קזמטה – שמשו לעצירת טנקים. שם הייתי עוד כמה חודשים. ברחתי משם ב-1944 לבוקרשט. קיבלו אותי בתנועת גורדוניה. הייתי אצל משפחה יוגוסלבית. הייתי חולה ורופא יהודי שלח אותי לבית חולים. כך השגתי אישור מחלה בו רשום שיש לי ראומטיזם ובעצם הייתי בריא. ברחוב פגש אותי העוזר של מי שלקח את החנות של אבי. הוא אמר שבנו קולנוע ואם יש לי כסף שאתן לו כדי להביא סרט. עשיתי מעין מזנון בקולנוע. ומכרתי ממתקים ושתייה, כל זה בתוך תקופת המלחמה. יום אחד הרב סמל הגיע, עברו 6 ח'. הוא אמר שיש פקודה להחזיר את החולים כולם. שלחו אותי למקום אחר למולדובה. בגורדוניה היו רשימות של אנשים שנשלחו לארץ ישראל. אמרו לי שאין מקום שאסע למחנה ולאחר שבועיים יגיע איכר עם עגלה שיחזיר אותנו לבוקרשט. הקריאו שם של מישהו שלא היה. אמרתי שזה אני, עליתי על העגלה של האיכר וחזרתי לבוקרשט. ברחוב היה מסוכן ללכת. נשארתי בבוקרשט עד 23.8.44, מועד הגעת הרוסים. שיירות של גרמנים נסוגים עברו והם רצו להיפטר מהמזדים שלהם ומהנשק האישי. השגתי אקדה. נסעתי לעיר שלנו ורציתי לקבל חזרה את החנות. האיש שלקח את החנות היה במחנה של משפתי פעולה. נערך משפט והוא לא הגיע. נסעתי למחנה והחתימתי אותו.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

התחלתי לעבוד בתנועת גורדוניה עם עוד חברים. הגיע מברק שהעליה לארץ נדחתה. שלחו אותי לברשוב. שם העברתי לעולים הרצאה על מצב הישוב בארץ ישראל. ב-15.12.46 קיבלתי אישור לעליה לישראל. נסענו לבוקרשט. לוילות שהיו בהן אנשי תנועת ה"חלוץ". הייתי אחראי על הקבוצה. נסענו לבורגס בבולגריה, שם חיכו שתי אניות, פאן יורק ופאן קרסנט. עלו על האניות חמש עשרה אלף איש. הפלגנו ב-1.1.47. הגענו לנמל חיפה. האנגלים תפסו אותנו והועברנו לקפריסין. היה גשם נורא. שפכו עלינו די.די.טי. שם סידרנו לעצמנו אוהל הודי ומנות קרב לאכילה.

נא ספרי/י על חייתך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

אחרי ההפוגה במלחמת השחרור הביאו אותנו לארץ. העבירו אותנו לבית ליד. קבלתי ציוד. אמרו לי שאחותי והמשפחה נמצאים בארץ בטירת כרמל. נסעתי לשם ומצאתי אותם. היו שם חורבות. חזרתי לבית ליד וגויסתי לצבא. שלחו אותי לקורס תותחנים ולאחר שבועיים שלחו אותנו לכיבוש אילת. אחרי כן חזרנו למחנה פילון והפכתי לאפסנאי. השתחררתי וקבלתי עבודה בחנות נעליים של באטא בהרצליה. גרתי בחנות עד שהגיעו הוריי לארץ. הכרתי את פאולה. התחתנתי. עברנו לחיפה לנהל חנות באטא ב-1956. יש לנו בן ובת. הבת נולדה ב-1954 והבן ב-1957. יש לנו 4 נכדים ונין אחד.



שלמה רוט